

приказката. Затуй пъкъ, сжътъ тия яйца се разбираха отлично помежду си и дори се препираха като живи хора.

— Кой, азъ ли? — говорѣше голѣмото златно яйце, което седѣше най-отгоре въ кошничката и се мислѣше за царь на другите яйца. — Ами че азъ мога да счупя сто такива като васъ, безъ да ми мигне окото!

— Не е вѣрно, азъ съмъ най-здравото! — викаше едно зелено яйце, украсено съ бѣгашо зайче. — Отъ най-високата кѣща да ме хвърли нѣкой на земята, пакъ нѣма да се счупя!

— А пъкъ азъ съмъ толко ва силно, че автомобилъ да мине отгоре ми, ще го обърна! — хвалѣше се трето, което бѣше боядисано жълто и приличаше на лимонъ.

— Ако моята черупка не бѣше твърда като камъкъ, нѣмаше да ме боядисватъ съ синя боя и на туй отгоре да ми изрисуватъ палячо! — намѣси се четвърто.

— Не, истинското великденско яйце е червено, и затова съ право може да се смѣта, че азъ съмъ най-здраво отъ всички! — рече пето.

Така се хвалѣха и се препираха яйцата въ кошничката, а часовникътъ въ стаята тракаше и въртѣше бавно стрелки-ти си. Най-сетне Великденъ

дойде, и часътъ на състезанието настѫпи.

Около голѣмата маса въ трапезарията се сѣбраха много хора. Домакинитѣ, децата имъ и още нѣколцина роднини.

— Чакайте най-напредъ да се чукнемъ съ по едно яйце!

— извика домакинята и като донесе отъ съседната стая кошничката съ великденскиятъ яйца, сложи я въ срѣдата на трапезата.

— Хайде, който обича, може да започва! — каза златното яйце, но никой отъ хората не го чу.

Тѣ взеха други яйца отъ кошничката и започнаха да се чукатъ:

— Прасъ!

— Прасъ!

— Прасъ!

Счупи се и зеленото яйце съ бѣгашото зайче, и жълтото, което приличаше на лимонъ, и синьото съ изрисувания отгоре му палячо, и още едно зелено, и още едно жълто, и още едно синьо. Счупиха се десетъ яйца.

— Ура! Моето излѣзе борецъ! — извика малкото момче, което държеше въ ръка розово яйце съ жълто патенце.

— Я нека дойде тоя борецъ да се чука съ мене! — обади се златното яйце, но и той пакъ никой не го чу.